

TAMÁS MENYHÉRT

Tamási Áron hajnali imája

1956. november 4.

Ég és föld! Ég és föld! Leginkább a föld! Ne hagyj, nem hagyhatod, Uram!

Ezt a vad akaratot nem csaphatod szabadjára!
Alighogy kilépett idejéből a magyar, máris...
Máris megcsúfolt remény lett belőle.
Ég és föld! Leginkább a föld! Leginkább a forradalom! A nemzet vajúdása!
Világlás helyett vér...
Ebből a vajúdásból is halál születik.
Éreztem, már lefekvéskor éreztem, hogy rosszra ébredtek.
Sokáig virrasztott az eszem. Mintha nem is az a gondolat ülne az agyamban,
ami eddig ült.
Hamar volt, bár messzinek találtam, békéjét kereste bennem.
Már megint a hamvas gondolkodás, a hajnali észjárás.
Mit ér a hamvas gondolkodás, a hajnali észjárás, amikor a fegyvereké a szó?
Sokat, sokszor mondták, s most én is azt mondom: utolsó próbálkozása volt a
nemzetnek, hogy az maradjon, aki volt!
Volt, aki imát írt a jövődőhöz. Én is akartam...
Csak akartam!
Csillapodj, gondolat!
Bármi, bárhogya történjék, a forradalom halottai, halottaim. Ami élővel s
velem történik, mindenestül az enyém.
Csillapodj, szívem!
Hadd, hogy éljek, hűséggel éljek!
Minden lehetek, csak másult ember nem!
Ha tegnap nem volt módom kitérni a hűség elől, holnap még úgy sem lesz.
Megint a végzet.
A szüntelenül minket kereső átok.
Nem tudom, mi vár rám, lesz-e annyi hevületem, mint odahaza, Erdélyben volt.
Lesz-e módom kimondani a menekítő szót.
Az utcát, az ágyúzást hallva, aligha...
Ennek már lőporszaga van. Lőporszag tetemeinkre, tűzszag hajlékainkra.
Édes Istenem, csak ez a nép ne kerüljön vágóhídra!
Hát csak ennyi volt?
Eddig tartott?
Eddig tartott a nemzeti ölelkezés?
Nem először járja meg az eszemet: ahányszor önérzetes küzdésünket

Szabadságnak kereszteltük, gyermeknapjait egyik sem élte túl.

Pedig be' reménylettem... Kezdem berendezkedni a békére. Az írásra készülődő nagy-nagy csendekre, termő hallgatásokra, a hallgatások mélyére, ahonnét a bajokra pillanthat a szellem, ahonnét a legtöbb biztatást kapjuk, hogy a múltat merjük múltnak, a jelent jelennek látni, s mindkettő jogán jövőnkig merészkedjünk.

Ládd-e, Istenem, elerőtlenedik a testem...

Kezdetek kezdetétől harcos sors a magyar író sorsa.

Ez időtől: vérpados várakozás.

Ez időtől félek!

Félek, nagyon félek, hogy keserű lecke jó. Maroknyi népnek, ha világhatalom teszi, elegendő egy maroknyi szorítás.

Félek, azért is félek, mert Európa szeme, a világ szeme másutt jár. Akiké rajtunk jár, nem politikusi tekintet.

És az örökké várt diadalmas perc?

Nem ütöm fel a Bibliát, nem kezdek ismételt fohászba. Mindünkben maradt annyi ima, hogy erőben tartsa hitünket.

KERÉK IMRE

Villanások az ötvenes évekből

Anyám jajongva sírja panaszát:

*„A padlásunkról mindent lesepertek,
mi élelem: árpát, rozsot, búzát.”*

A szegénynép odvába bújva reszket.

Fal mellé tuszkolva, kik szólni mertek –

s a hódítók sortüzei ropognak;

válaszul fegyver szól Srácok kezében,

egy-egy közülük tompán földre roskad,

míg Molotov-koktélokkal cikáznak,

védve halálig Népünket, Hazánkat,

Szabadságunk s a drága Lehetetlent:

a romokká-alázott Budapestet!